

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **Y. C.**, narozen X, občan Ukrajiny
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 8. 2019, č. j. CPR-27439-8/ČJ-2018-930310-V240,

t a k t o :

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou osobně dne 28. 8. 2019 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 13. 8. 2019, č. j. CPR-27439-8/ČJ-2018-930310-V240 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „krajské ředitelství“), ze dne 30. 7. 2018, č. j. KRPS-124759-26/ČJ-2018-010026 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 16/2019 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění, doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území

členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 1 roku od okamžiku, kdy pozbyde oprávnění k pobytu na území ČR, a doba k vycestování mu byla určena v délce 10 dnů od právní moci rozhodnutí, přičemž bylo konstatováno, že se na žalobce ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců nevztahují důvody znemožňující vycestování.

2. Žalobce v podané žalobě namítá, že žalovaná porušila § 3 ve spojení s § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), protože nezjistila stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a neopatřila si dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Žalobce konkrétně upozorňuje na to, že při pracích na zateplování domu dne 20. 4. 2018 pracoval legálně, neboť byl prokazatelně vyslán na pracovní cestu na území České republiky svým p. zaměstnavatelem. Žalobce byl subjektivně přesvědčen o tom, že může na území České republiky legálně pracovat, a to v souladu s pokyny svého zaměstnavatele.
3. Žalobce dále vyjadřuje absolutní nesouhlas se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), o možnosti vycestování do země původu. V jeho vlasti v současné době probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt, který nepolevuje na intenzitě. Byť se incidenty soustřeďují do okolí hranice mezi územími ovládaným vládními jednotkami a povstalci v Doněcké a Luhanské oblasti, žalobce považuje za jisté, že se po dvou letech konfliktu vytvořilo prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo v rámci celé Ukrajiny. Správní orgány tak svým rozhodnutím porušily i § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, protože nepostupovaly v souladu s právními předpisy, nedbaly, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, bylo v souladu s veřejným zájmem a šetřilo oprávněné zájmy žalobce.
4. Žalovaná v plném rozsahu odkázala na odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí, přičemž vyjádřila přesvědčení, že v řízení o správním vyhoštění byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce a že se též vypořádala se všemi skutečnostmi, jež vyšly najevo nebo byly namítány žalobcem. Má za to, že postupovala plně v souladu s právními předpisy, a proto navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.
5. K jednání se žalovaný ani zástupce žalobce, kteří byli řádně obesláni, nedostavili a z jednání se omluvili s tím, že jednání může proběhnout v jejich nepřítomnosti.
6. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 20. 4. 2018 byl žalobce v rámci cizinecké kontroly zastižen v M. B. u domu č. p. X v ulici S., kde prováděl pomocné zednické práce na zateplení domu. Žalobce se prokázal cestovním dokladem s platným p. schengenským vízem typu „D“ platným od 21. 3. 2018 do 12. 12. 2018, nepředložil však pracovní povolení ani povolení k zaměstnání. Žalobce byl zajištěn a ještě téhož dne s ním bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců.
8. V průběhu svého výsledku za přítomnosti tlumočníka do ruštiny žalobce uvedl, že dne 15. 4. 2018 přijel autem přes R., M. a S. přímo do P., kde se ubytoval v bytě na C.. Přijel,

aby si přivydělal na brigádách. Jeho známý V. mu řekl o práci v M. B., kde mu na základě ústní dohody zadal práci na zateplování rodinného domu, večer jej pak kontroloval, co udělal. Za práci měl slíbeno 100 Kč za hodinu a peníze měl dostat po dokončení zateplení. Na stavbě pracoval od 19. 4. 2018 a měl v úmyslu pracovat do soboty (tj. 21. 4. 2018). Žádnou smlouvou nepodepisoval, a to ani v P.. V P. nebyl a nepracuje tam proto, že tam není práce. Je si vědom toho, že p. pracovní vízum mu neumožňuje pracovat v České republice, a že se tak dopustil protiprávního jednání. Konstatoval, že vycestování by nepočítával jako zásah do soukromého či rodinného života, nemá zde žádné vazby a neví ani o žádné překážce, která by mu znemožňovala vycestování. Na Ukrajině bydlí s rodiči a bratrem v rodinném domě, má se tak kam vrátit. V jeho bydlišti je bezpečno, není tam žádný ozbrojený konflikt, nikdo jej ani nepronásleduje.

9. Dotazem na Úřad práce ČR krajské ředitelství ověřilo, že žalobci nebylo vydáno povolení k zaměstnání. Krajské ředitelství si také vyžádalo u ministerstva závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce. Toto závazné stanovisko ze dne 13. 5. 2018 s odkazem na zprávy o zemi původu konstatovalo, že vycestování žalobce je možné. Žalobce totiž neuvedl nic, z čeho by bylo možné dovodit, že mu hrozí na Ukrajině uložení trestu smrti, mučení, nelidské nebo ponižující zacházení či trestání. Žalobce není ohrožen ani z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního či vnitrostátního ozbrojeného konfliktu, protože napjatá situace přetrvává pouze na jihovýchodě Ukrajiny na linii dotyku, Z. oblast, odkud žalobce pochází, však není střety bezprostředně zasažena, život v těchto místech probíhá bez vážnějších problémů, jsou zajišťovány potřebné veřejné služby i činnost státních orgánů. Nic ani nenaznačuje, že by vycestování žalobce mohlo být v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
10. Po vyjádření žalobce učiněném prostřednictvím jeho zástupce, že se podle svého přesvědčení nedopustil výkonu nelegálního zaměstnávání, neboť byl na území České republiky prokazatelně vyslán na pracovní cestu p. zaměstnavatelem, takže pracoval legálně, krajské ředitelství dne 30. 7. 2018 bez dalšího vydalo prvostupňové rozhodnutí, jímž žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců uložilo správní vyhoštění, dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovilo v délce 1 roku od okamžiku, kdy pozbyde oprávnění k pobytu na území České republiky, a dobu k vycestování mu určilo v délce 10 dnů od právní moci rozhodnutí, přičemž současně konstatovalo, že se na žalobce ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců nevztahují důvody znemožňující vycestování. Souběžným rozhodnutím krajské ředitelství žalobci uložilo povinnost k náhradě nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč. V odůvodnění rozhodnutí o vyhoštění krajské ředitelství uvedlo, že žalobce zjevně vykonával závislou práci, aniž by k tomu disponoval potřebným povolením. Podle toho, co žalobce uvedl při svém výslechu, v P. nepracoval a není zaměstnancem žádné zahraniční společnosti, takže již z tohoto důvodu nemohl být vyslán zahraničním zaměstnavatelem k výkonu práce do České republiky. Žalobce naopak popsal, že práci mu zprostředkoval v České republice jeho známý V., který jej i vyplácel. Žalobce se tak dopustil výkonu nelegální práce ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, sám se ostatně k výkonu pracovní činnosti doznal a byl si vědom následků z toho plynoucích. Rozhodnutí o správním vyhoštění krajské ředitelství vyhodnotilo jako přiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce. Doba zákazu vstupu žalobce byla stanovena „v dolní hranici, kterou zákon umožňuje“, s ohledem na krátkost výkonu nelegální práce. Doba vycestování 10 dnů pak byla stanovena s přihlédnutím k tomu, že žalobce má platný cestovní doklad i p. vízum, přičemž tato doba je dostatečná k odjezdu

z území České republiky. Proti rozhodnutí krajského ředitelství podal žalobce odvolání, ve kterém uplatnil identické odvolací námitky jako v žalobě.

11. Ministr vnitra závazným stanoviskem ze dne 7. 6. 2019 přezkoumal a potvrdil závazné stanovisko ministerstva vnitra ze dne 13. 5. 2018. Konstatoval, že se pečlivě seznámil s podklady původního závazného stanoviska i se stanoviskem samotným a vedle původních podkladů zohlednil i informaci ministerstva ze dne 25. 4. 2019 o situaci na Ukrajině. Žalobcova argumentace v odvolání je v příkrém rozporu s jeho předchozími tvrzeními i s objektivní situací na Ukrajině. Ministerstvo v předchozím závazném stanovisku zodpovědně posoudilo možnost návratu žalobce do země původu, přičemž dostatečně zhodnotilo aktuální bezpečnostní situaci v místě trvalého bydliště žalobce. Z informace ministerstva ze dne 25. 4. 2019 jednoznačně vyplývá, že v průběhu roku 2018 kromě Luhanské a Doněcké oblasti nedocházelo v žádné z dalších ukrajinských oblastí k bezpečnostním incidentům, přičemž žalobce bydlí v Z. oblasti, která je plně pod kontrolou centrální ukrajinské vlády.
12. Zástupce žalobkyně byl dne 8. 7. 2019 vyrozuměn o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí a žalobce v návaznosti na to uvedl, že se se závazným stanoviskem neztotožňuje a že se obává vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu na Ukrajině.
13. Žalovaná následně vydala dne 13. 8. 2019 žalobou napadené rozhodnutí. Napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že krajské ředitelství postupovalo v řízení správně, rozhodovalo na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a prvostupňové rozhodnutí též řádně odůvodnilo. Po rekapitulaci obsahu výpovědi žalobce žalovaná uzavřela, že pracovní činnost žalobce zjevně byla výkonem zaměstnání, přičemž žalobce nebyl vyslán na území České republiky p. zaměstnavatelem za účelem poskytnutí služby, aby se po dokončení úkolu vrátil zpět do P., naopak si žalobce práci na stavbě v České republice našel sám až tady přes svého známého. Odkaz na institut vyslání za účelem poskytování služeb nebyl ničím doložen a žalobce jej podle žalované pouze zneužívá za účelem obcházení zákonné povinnosti mít povolení k zaměstnání. Pokud jde o nesouhlas žalobce se závazným stanoviskem, žalovaná poukazuje na to, že je jím vázána. Blanketní námitky porušení vyjmenovaných ustanovení správního řádu pak nebyly blíže konkretizovány a žalovaná nezjistila žádné pochybení, které by způsobovalo nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 19. 8. 2019.
14. Soud poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas, že je věcně i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v žalobou vymezeném rozsahu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

16. Pokud žalobce namítá, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí a nedostatečně zohlednily skutečnost, že disponoval platným p. vízem a na území České republiky byl vyslán svým p. zaměstnavatelem, nelze mu dát za pravdu. Žalovaná se ve svém rozhodnutí otázkou tvrzeného vyslání žalobce na pracovní cestu zabývala a nijak je nepřehlédla, s odkazem na výpověď samotného žalobce však vysvětlila, že žalobce ve skutečnosti neposkytoval službu p. zaměstnavateli, nýbrž si našel zaměstnání až v České republice prostřednictvím svého známého. K výkonu práce za takových podmínek jej však samotné, byť i platné p. vízum bez povolení k zaměstnání neopravňovalo, neboť na takovou situaci nedopadá výjimka stanovená v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. S tímto právním posouzením ostatně žalobce ani nijak nepolemizuje. Pokud jde o vlastní skutkový stav, zcela obстоjí i argumentace užitá v odůvodnění rozhodnutí krajského ředitelství. Z úplných skutkových zjištění správních orgánů je evidentní, že originální argumentace žalobce uplatněná v rámci výsledku se s argumentací uplatňovanou jeho zástupcem v průběhu řízení o vyhoštění a v podané žalobě naprosto rozchází. Soud přitom ve shodě se správními orgány považuje za důvěryhodnou vnitřně konzistentní a podrobnou osobní výpověď žalobce, která jasně ukazuje, že žalobce v P. nepracoval, neměl smlouvu s p. zaměstnavatelem a od počátku směřoval do České republiky, kde si chtěl přivydělat, byť si byl vědom toho, že nemá potřebné povolení, pracuje nelegálně a hrozí mu za to vyhoštění.
17. Pokud žaloba zmiňuje, že žalobce byl subjektivně přesvědčen o oprávněnosti výkonu práce, soud v této souvislosti považuje za vhodné připomenout i to, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011-80, dovodil, že „[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. (...) Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určitou v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.“ Skutečnost, že žalobce eventuálně byl v právním omylu o tom, že na základě platného p. víza byl oprávněn v České republice pracovat (což je však v přímém rozporu s obsahem jeho výpovědi), tak nemá žádnou relevanci pro posouzení toho, zda byly naplněny podmínky předvídané ustanovením § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců jako důvod pro uložení správního vyhoštění. Vyhoštění žalobce by tak nebránilo ani jeho pouhé nedbalostní zavinění na dané situaci (dané zásadou *neznalost zákona neomlouvá*), ale ani úplná absence jakéhokoliv zavinění, tj. ani stav, kdy by po žalobci nebylo možné požadovat, aby si byl vědom toho, že jeho práce není legální.
18. Pokud jde o poslední žalobní bod brojící proti závěru závazných stanovisek o neexistenci překážky pro vycestování žalobce na Ukrajinu, ani tomu soud nemůže přisvědčit. Krajské ředitelství rozhodlo o neexistenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska ministerstva, v rámci odvolacího řízení požádala žalovaná o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobce do země původu je možné. Závazná stanoviska vychází z aktuální zprávy o zemi původu poskytnuté ministerstvem, která je součástí správního spisu vedeného krajským ředitelstvím a žalovanou a která potvrzuje závěry vyslovené v závazných stanoviscích. Ze zprávy skutečně vyplývá, že na Ukrajině nepanuje stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobce z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě v této zemi mohl

utrpět zranění nebo být usmrcen v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17), naopak ve vztahu k Z. oblasti se zde uvádí, že oblast je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády. I když fungování státní správy v zemi postižené ozbrojeným konfliktem v její východní části je do jisté míry podlomeno např. s tím souvisejícím nedostatkem veřejných finančních prostředků, nelze hovořit o tak zásadní míře nestability, nejistoty a beztrestnosti, že by žalobce byl vážně a bezprostředně v případě návratu ohrožen na svém životě či důstojnosti svévolným násilím či bylo možné se důvodně obávat hrozícího mučení či nelidského zacházení. Situace na západní Ukrajině neznemožňuje vycestování žalobce a ani on sám něco takového ve své výpovědi ani okrajově nepřipouštěl, ačkoliv byl na tato rizika výslovně dotazován. Naopak sám konstatoval, že se může na Ukrajinu, kde má potřebné zázemí, vrátit.

19. S ohledem na uvedené tedy soud neshledal žalobní body důvodnými, resp. napadené rozhodnutí nezákonným, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady v řízení nad rámec nákladů vynaložených na běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. října 2019

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce

